

2. ábra

BÁTYÁM, MINT POLLOCK

Mélyen Tisztelt Szerkesztő Úr, írom
a mellékelt kísérő- ajánló-
és egyben motivációs levélben:
megszületett a koncepció
vagy talán kialakult esetleg létrejött
melynek alapja tizennyolc év korkülönbség
negyvennégy év mulasztás
és az illendő de mélyebben
még mindig meg nem élt szégyen
amiért nem ismerem kellőképpen
a Művészt, akivel anyánk közös.

Valójában ő lehetett volna a kárpátaljai Pollock
esetleg az ukrainai, semmiképpen
sem ukrán Pollock merthogy Ukrajnában,
ahogy a másutt mások sokan szintén nem,
egyesek kicsit sem tartják magukat ukránnak,
persze mikor átestek egy migráción sokan
ezt mondják rájuk mégis, pedig olyan néha akaratlan
máskor szándékoltan-kirekesztő tapintatlanság ez
mintha valakire úgy utalnánk, hogy paraszt,
holott csak vidéki, vagy egy másikra, hogy
pesti proli, pedig tudjuk-sejtjük, a fővárosiak közül
sem mindenki bunkó tapló köcsög. És természetesen
Nagyra Becsült Szerkesztő Úr Ön is
kivétel a – nem a „sem mindenki”, hanem a „btk” –
fenti rész alól, hiszen nem is Bp.-en született.

Most kissé elkalandoztam de nem is
vezethet el *ugyanaz a vonal* Krafcsik Adolfig
mint Jackson Pollockig már maga a hangzás is
mennyire más, hogy Jackson Pollock
mint egy holywoodi félisten, ugye, pedig
éppúgy egy zavart idegzetű, akaratgyenge
emberről van szó, igaz, félbátyámnak nem volt
egy Lee Krasnere. A Krafcsik Adolfokra

nem jellemzők a Lee Krasnerek,
ilyesmi nélkül meg még teljesen ép művésznek
is nehéz megküzdeni a középserrel.
Így aztán maradt a néhány síheder-kori fadaragvány
és a különböző reprodukciók Erdélyitől Daliig
lakásom falain. Részben ezekből ismerem őt
egyébként szégyen, de alig jobban, mint Pollockot,
amiből is tisztán látható Tisztelt Szerkesztő Úr,
mennyivel többet is jelenthet annál, amit erről gondolunk
az ismerkedés a művészettel.

44. ábra

M . M I N T

a tegnapi fal nem ilyen volt.
ahogy zokszó nélkül bukdácsolt rajta talaj iránt
az a hangya pók vagy egyéb állatfajta. az mókás.
volt mozgás. mint mikor téged követlek megkövetlek
talán meg is ölelgethetlek óvatosan.
a mai falra nem vetül semmi nincs vetülete
projekciója nem tudok semmit beletenni
nem logikailag hanem pszichológiailag hamis
nem férnek bele a szorongásaim
de ha valahogy mégis beleerőltetném –
addig ütném a fényképed keretével
mert a fényképed nagyon erős és biztos a kerete is –
nem bírná el ez a támfal.
a döglött falból kivenni sem lehet semmit
mosolyodat sem ami pedig majd minden
arcodon ott van. mint magányhangzó a tömbház-ablakokban.
veszem hát az utat, mint a lapot,
mint alapot vagy kalapot csak most hazafelé
még egy nap az ördögé.

ahogy haladok hozzád sietek mint a futótök
vagy süttötök ami nem véletlen
tök életlen és kissé ütődött
kusza körmondataimat rád ne vessem,
útfélen lerakom mind, legyél aki
rám nevensen mikor érkezem, hiszen

csizmaszavaimmal hiába huzakodnék –
ahogyan mifelénk ahonnan táncos
csipke lelked ered mondják – hiába hozakodnék eléd,
más történeteken nőttél, más on nevensz
és másképp temetsz magadba szavakat
mint ahogy én temetek.

több nő rájött mellettem hogy ha nem életképtelen
hát legalább élhetetlen vagyok
ritkán érkezem a *valóság függőlegeseit*
életem faragatlan fiktív elbeszélés
repedezett dohos gondolatok.
de mikor megérkezem te gyengéd vagy mint egy gyerekkel
az egyensúly érdekében ígéred nekem
hogy elbújhatok veled holnap megint
tulipánok tuják szőlőbokrok mögé
hogy onnan lessünk meg valódi embereket.

82. ábra

LESZ MÉG EGY ZUHANÁS

Apu azt mondja esetleg
az egy anya
az egynél több feleség
az ennél több gyerek
a még több szerető,
szerető emberek
barátok, tanárok, halálok
halálra ok

én azt mondom a kétség
az egy Istenben
aki úgymond teremtett, előírta a csendet és a rendet,
de az a rend mindig valaki rendje
és még ha szívből is jön fittyet hány a csendre
és az a csend mindig valami hiánya
így ahogy még sihederként írtam
vagy amint te írod talán apának nemsokára
mégiscsak megint nagyon hasonlít a halálra

a fiam nem mondja hogy az a hiány
a gyávaság keltette vákuum
majd művészetén át engedi látnom
a ketrecbe zárt lelkű fiú
a tettekre képtelen apa
a kompozíció maga.
szabálya a következő lehetne
önálló, mozgalmás-nyugodt vagy
nyugodt-mozgalmás egységet hoznak létre és
ez a kompozíció csak akkor teljesülhet be,
ha sikerül mozgásvégtelen megoldásra jutni.

83. ábra

D I G I T (A L I Z) Á L O M

Olyan ez, mint egy álom,
nem segít rajta sem Calderon, sem kortizon,
sem kurtizán, sem partizán,
mondja anyám, aki 83,
Alíz, bár ő akár egy bárónő
úgy ejti Alice
és ahogy fiatalon Vjatka
motorkerékpárján manőverezett
most is olyan ügyesen
barangolja be az Internetet.

Mint aki még szárnyat bontogat,
mint vásárló az ajándékpontokat,
úgy igényli a képet, a kéket, az üde rétet,
az efféléket és a gépet, ami az álmot adja
de nem kérdéses, mivel a maga nemében igazi klasszis
mikor elé vetül majd az aktuális bardó
– Ungvár után Szőlősvégardó –
ez sem éri készületlenebbül
és elegánsan mint Bridget Bardot
sálja, háta mögé lendül a ragaszkodás
önmagát meghaladva hátrahagyja azt is.

Ezalatt fia majd sír és verseket mímel
vagy ír Anyám meg Mama címmel
amikben végre minden rím stimmel
de egy írást még előregyárt,
hogy ketten együtt olvashassák,
az anya fogja a hasát
a nevetéstől egymásnak dőlnek
mert csak így illik gondolkodniuk
temetésről,
és arról hogy van előtte
ez a pörgés az a káros kisugárzás
az a hörgés ez a párzás
az az isten, ez a sátán,
Ádám bátyám pávát látván
Évát látván szablyát rántván...
a többit még kitalálom
és anyám tiszteletére
elnevezem az egészet
úgy hogy élet
aztán digitalizálom.

Székely Iván